ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠ' ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ZANTIZON

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ παμπόνηρος μπαρμπέρης τῆς Βαγδάτης. Τὸ ξούρισμα τοῦ γαϊδάρου. Ὁ Ἀρβανίτης καὶ τὸ τάμα του. Τὸ «ξενοδοχεῖο» τοῦ Σουλτάνου! Ἡ ἔξυπνη ἀπάντησις τοῦ ντερβίση. Ὁ πεθαμένος κι' ὁ ντερβίσης. Πῶς ἔρριξε τὸν πεθαμένο στὸ ποτάμι! Τὸ ξεμασκάρεμα, κλπ. κλπ.

ΣΤΗ Βαγδάτη, ζοῦσε στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἕνας μπαρμπέρης φημισμένος. Ξύριζε ὅλο τὸν κόσμο, ἀπ' τὸ χαλίφη ὥς τὸν τελευταῖο Μοισουλμάνο. Μιὰ μέρα περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του ἕνας χωριάτης μὲ τὸ γάϊδαρό του. Στὸ γάϊδαρό του εἶχε φορτωμένα ξύλα καὶ τὰ πουλοῦσε. Ὁ μπαρμπέρης βγῆκε καὶ τοῦ φώναξε:

—Πές μου πόσα θές, κι' ἀγοράζω ὅλα τὰ ξύλα ποὺ ἔχεις φορτωμένα στὸ γάϊδαρό σου!...

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ χωριάτης!... Ἔλυσε τὸ δέμα κι' ἔδωσε τὰ ξύλα τοῦ μπαρμπέρη. Αὐτός, ὅμως, ἀπαιτοῦσε καὶ τὸ ξύλινο σαμάρι τοῦ γαϊδάρου.

—Σοῦ εἶπα πὼς ἀγοράζω ὅσα ξύλα ἔχει ὁ γάϊδαρός σου στὴ ράχι του! φώναξε. Μὴν ἀρχίζεις τὶς στρεψοδικίες! Τὸ σαμάρι εἶνε δικό μου...

Καὶ τοῦ πῆρε τὸ σαμάρι.

Ὁ χωριάτης ἔτρεξε τότε καὶ παραπονέθηκε στὸ χαλίφη. Ὅταν τὸν ἄκουσε αὐτός, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ λέει:

—Τί νὰ σοῦ πῶ, καλέ μου ἀνθρωπε! Δίκιο ἔχεις, ἀλλὰ κι' ὁ μπαρμπέρης ἔχει δίκιο... Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἔχεις δίκιο σύ. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἔχει δίκιο ὁ μπαρμπέρης! Ἀλλὰ γιὰ σκέψε νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Ὁ χωριάτης ἔσκυψε, ἄκουσε τί τοῦ εἶπε ὁ χαλίφης, κι' ἔφυγε χαρούμενος. Σὲ λίγες μέρες παρουσιάστηκε πάλι στὸ κουρεῖο τοῦ μπαρμπέρη, σὰ νὰ μὴ θυμόταν τίποτα ἀπ' ὅ,τι εἶχε γίνει, καὶ τοῦ λέει:

—Ἡ τέχνη σου εἶνε μεγάλη, ἀλήθεια! Ἤθελα μαζύ μὲ τὸ σύντροφό μου νὰ μᾶς ξυρίσης. Πόσα θές;...

—Μιὰ λίρα! ἀπάντησε ὁ μπαρμπέρης.

—Καλά, μιὰ λίρα, δέχομαι. Ξύρισέ με ὅσο νἀρθῆ ὁ σύντροφός μου.

—Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός σου; ρώτησε ὁ μπαρμπέρης ἀφοῦ τὸν ἀπεξούρισε.

—Μιὰ στιγμοῦλα, νὰ πάω νὰ στὸν φέρω! λέει ὁ χωριάτης.

Καὶ πῆγε καὶ τοῦφερε τὸ γάϊδαρό του.

—Δὲν θᾶσαι καλά, μοῦ φαίνεται! λέει τότε ὁ μπαρμπέρης.

—Εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κάνης τὴ συμφωνία μας! τοῦ ἀπάντησε ὁ χωριάτης. Μείναμε σύμφωνοι νὰ ξουρίσης καὶ τὸ σύντροφό μου καὶ θὰ τὸν ξουρίσης.

Ἀφοῦ γκρίνιασαν καμπόσο, πῆγαν στὸ χαλίφη γιὰ νὰ τοὺς λύση τὴ διαφορά. Κι' ὁ χαλίφης, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μπαρμπέρη, τοῦ εἶπε:

—Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἔχεις δίκιο σύ. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἔχει δίκιο ὁ χωριάτης! Ἀφοῦ ἤθελες καὶ τὰ ξύλα καὶ τὸ σαμάρι, θὰ ξουρίσης τώρα καὶ τὸ χωριάτη καὶ τὸ γάϊδαρό του... Αὐτὸ εἶνε δίκιο!

Κι' ὁ μπαρμπέρης ἀναγκάστηκε νὰ κάνη ἕνα κεσᾶ σαπουνάδα καὶ νὰ ξουρίση καὶ τὸ γάϊδαρο τοῦ χωριάτη —πρᾶγμα τοῦ τὸν ἔκανε καταγέλαστο σ' ὅλη τὴ Βαγδάτη...

* * *

Κάποιος Ἀρβανίτης, πολεμώντας κάποτε, εἶπε ἀπάνω στὴν ἀντάρα τῆς μάχης:

—Παναγιά μου, βόηθα με νὰ γυρίσω ζωντανός στὸ χωριό μου, καὶ σοῦ τάζω νὰ πουλήσω τὸ γάϊδαρό μου κι' ὅσα λεφτὰ πάρω, νὰ τὰ χαρίσω στὴν ἐκκλησιά σου, στὸ Σκούταρι!...

Ὁ πόλεμος τέλειωσε κι' ὁ Ἀρβανίτης γύρισε στὸ χωριό του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τάζει κανένας μπροστὰ στὸν κίνδυνο, τὸ ζυγίζει καὶ τὸ ξαναζυγίζει ἅμα ὁ κίνδυνος περάσει... Ὁ Ἀρβανίτης λοιπὸν εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὸ τάμα ποὺ κανε, ἀλλὰ φοβόταν καὶ νὰ μὴ τὸ κάνη: Ἡ πονηριά του ὅμως τὸν βοήθησε νὰ βγῆ ἀπ' τ' ἀδιέξοδο.

Ἕνα καλὸ πρωΐ, παρουσιάστηκε στὸ παζάρι μὲ τὸ γάϊδαρό του καὶ μ' ἕναν πετεινό, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Ἐδῶ ἡ μεγάλη εὐκαιρία! Εἰκοσιμιὰ λίρες ὁ γάϊδαρος κι' ὁ πετεινός μαζύ! Μιὰ λίρα τὸ γαϊδουρι καὶ εἴκοσι ὁ πετεινός! Δὲν πουλιοῦνται χώρια...

Ἡ τιμὴ ἦταν πολὺ καλὴ καὶ γρήγορα βρέθηκε ἀγοραστής.

Ὁ Ἀρβανίτης ἔτρεξε τότε κι' ἔδωσε τὴ λίρα ποὺ πῆρε ἀπ' τὸ πούλημα τοῦ γαϊδουριοῦ στὸ ταμεῖο τῆς ἐκκλησιᾶς τῆς Παναγίας, σύμφωνα μὲ τὸ τάμα του, καὶ τσέπωσε τὶς ἄλλες εἴκοσι λίρες! Κι' ἔτσι ἔλυσε τὸ ζήτημα δίχως νὰ πολυζημιωθῆ...

* * *

Ἕνας ντερβίσης ἔφτασε κάποτε νύχτα στὴ Σταμπούλ καὶ τράβηξε ἴσα στὸ σαράϊ τοῦ Σουλτάνου, ὅπου γύρεψε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν μιὰ κάμαρη νὰ κοιμηθῆ.

Οἱ ντερβίσηδες, ἐκεῖνα τὰ χρόνια στὴν Τουρκία, ἐθεωροῦντο ἅγιοι ἄνθρωποι, κι' ὅλοι σεβόντουσαν τὶς ἰδιοτροπίες τους.

Ἡ αὐθάδεια, ὅμως, τοῦ ντερβίση αὐτουνοῦ, ποὺ φερνόταν μέσα στὸ παλάτι σὰ νὰ βρισκόταν σπίτι του, ἔκανε ἐντύπωσι... Τὸν πῆγαν λοιπὸν μπροστὰ στὸ Σουλτάνο γιὰ νὰ ἐξηγήση τὰ φερσίματά του.

—Τί τὸ πέρασες τὸ παλάτι; τοῦ λέει ὁ Σουλτάνος. Γιὰ κανένα χάνι ἢ γιὰ κανένα καραβανσαράϊ;...

Χωρὶς νὰ θιμώση, εἴτε νὰ τὰ χάση, ὁ ντερβίσης ρώτησε τὸ Σουλτάνο:

—Δὲν μοῦ λές, Μεγαλειότατε, ποιὸς καθόταν στὸ παλάτι αὐτὸ πρὶν ἀπ' τὴν ἀφεντιά σου;...

—Παράξενη ἐρώτησι! λέει ὁ Σουλτάνος. Ὁ πατέρας μου καθόταν, ποιὸς ἄλλος!...

—Καὶ πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα σου; ξαναρώτησε ὁ ντερβίσης.

—Ὁ παππούς μου, λέει ὁ Σουλτάνος.

—Καὶ πρὶν ἀπ' τὸν παππού σου;

—Ὁ προπάππος μου, καὶ προτήτερα ἀπ' αὐτὸν οἱ ἄλλοι πρόγονοί μου...

—Βλέπεις λοιπόν, πατισάχ μου! φώναξε τότε ὁ ἔξυπνος ντερβίσης. Τόσοι καὶ τόσοι ἔχουν περάσει ἀπὸ δῶ μέσα, κι' ὕστερα μοῦ λέει ἡ ἀφεντιά σου πὼς τὸ σπίτι τοῦτο δὲν εἶνε σωστὸ χάνι...

Κόκκαλο ὁ Σουλτάνος.

* * *

Σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Ἀνατολίας, εἶχε πεθάνει κάποιος ἀγαθὸς Τοῦρκος κοντὰ τὸ βράδυ. Κι' ἐπειδὴ δὲν πρόφταναν νὰ κάνουν τὴν κηδεία του, ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀφήσουν τὴ νύχτα στὸ τζαμί. Παρακάλεσαν ὡστόσο κι' ἕναν ντερβίση νὰ ξαγρυπνήση δίπλα στὸ νεκρό, καὶ τὸν πλήρωσαν νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὴν ψυχή του.

Ὁ ντερβίσης, ὅμως, μόλις ἔφυγαν οἱ συγγενεῖς κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὸν πεθαμένο, ἔβγαλε μιὰ μπουκάλα ρακὶ ἀπ' τὸν κόρφο του καὶ τὴν ἄδειασε ...στὴν ὑγειὰ τοῦ μακαρίτη!...

Ἀπάνω ὅμως στὸ μεθύσι του, ἡ συντροφιὰ τοῦ πεθαμένου τὸν στενοχώρησε. Φορτώθηκε λοιπὸν τὴν κάσα καὶ μιὰ καὶ δυὸ πῆγε καὶ τὴν ἔριξε στὸ ποτάμι. Ἔπειτα γύρισε στὸ τζαμί, ξαπλώθηκε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος μονοροῦφι...

Πρωΐ-πρωΐ, ὅταν γύρισαν οἱ συγγενεῖς γιὰ νὰ κλάψουν γύρω στὸν πεθαμένο, δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά! Βρῆκαν μόνο τὸν ντερβίση ποὺ ροχάλιζε! Τὸν τράβηξαν ἀπ' τὸν ὦμο, ἀπ' τὰ ποδάρια, τὸν ξύπνησαν καὶ τοῦ λένε:

—Ποῦ εἶνε ὁ πεθαμένος; Τί τὸν ἔκανες; Ποῦ τὸν πῆγες; Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, μίλα...

Ὁ ντερβίσης ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ τοὺς ἀποκρίθηκε:

—Ἡσυχᾶστε, κι' ἡ προσευχές μου ἔπιασαν τόπο... Τὴ νύχτα, ἔγιν' ἕνα θαῦμα! Ὁ θόλος τοῦ τζαμιοῦ ἄνοιξε στὴ μέση κι' ἡ κάσα μὲ τὸν πεθαμένο πέταξε στὰ οὐράνια! Ὁ Ἀλλὰχ τὸν πῆρε σιμά του, στὸν παράδεισο...

Ἀπ' τὴ συγκίνησι, τὰ δάκρυα εἶχαν ἀνεβεῖ στὰ μάτια τῶν συγγενῶν. Δὲν ἤξεραν μὲ τί τρόπο νὰ εὐχαριστήσουν τὸν ντερβίση—καὶ δόστου τοῦβαζαν γροσάκια στὸ χέρι γιὰ μπαξίσι...

Γιὰ κακή του ὅμως τύχη, μπῆκαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα στὸ τζαμὶ μερικοὶ χωριάτες καὶ μ' ἀγανάκτησι φώναξαν στοὺς συγγενεῖς τοῦ πεθαμένου:

—Δὲν ντροπάστε, βρὲ τσιγγούνηδες! Μόνο νὰ κληρονομᾶτε ξέρετε! Γιὰ νὰ γλυτώσετε τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας, πήγατε καὶ πετάξατε τὸν ἄνθρωπό σας μέσα στὸ ποτάμι! Βρήκαμε τὴν κάσα γιομάτη λάσπες καὶ νερά! Ἐλᾶτε νὰ τὴν καμαρώστε...

Οἱ συγγενεῖς τάχασαν. Ἄρπαξαν λοιπὸν τὸν ντερβίση ἀπ' τὸ λαιμό, ἕτοιμοι νὰ τὸν πνίξουν...

—Ψεύτη, κακοῦργε! τοῦλεγαν. Τί τὸν ἔκανες τὸν πεθαμένο μας;...

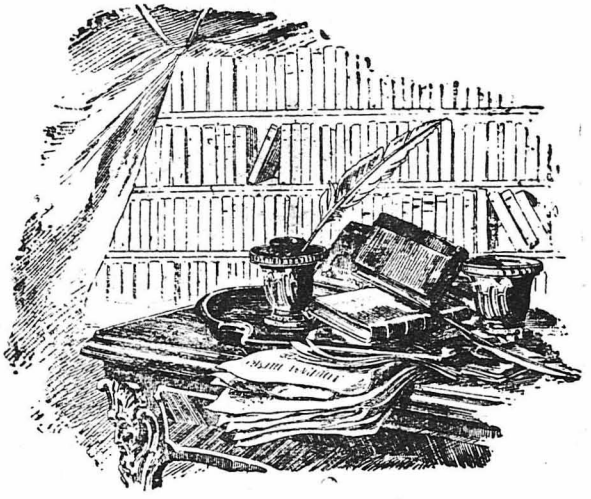

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Η ΒΡΟΧΗ

(Κινέζικος θρύλος)

ΠΣΩ ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τοῦ παλατιοῦ του, καθότ' ἀν ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ μεγάλος αὐτοκράτορας ποὺ βασιλεύει ἀπάνω σ' ἑκατομμύρια κι' ἑκατομμύρια Κινέζους. Καθόταν καὶ κυττοῦσε τὴ βροχή. Ἔβρεχε, τώρα, μέρες στὴ σειρά. Μιὰ ἀδιάκοπη βροχὴ ἔπεφτε στοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου καὶ τὰ στενοσόκακα εἶχαν γίνει ἀδιάβατα ἀπ' τὶς λάσπες.

Ὁ αὐτοκράτορας ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τὸ συνήθως ἀπαθές του πρόσωπο, φαινόταν τώρα μελαγχολικό! Ὁ στοχασμὸς ἦταν φανερὸς στὰ χαρακτηριστικά του, ὅπως ἡ μεγάλη αὐτοκρατορικὴ σφραγίδα στὰ ἔγγραφα τοῦ κράτους...

Κι' ὁ αὐτοκράτορας συλλογιζόταν:

—Γιατί τάχα νὰ βρέχῃ; Ὑπάρχουν τόσοι ἄνθρωποι φτωχοί! Ἐγὼ κι' οἱ μανταρῖνοι μου, ποὺ μποροῦμε νὰ φυλαχτοῦμε ἀπ' τὴ βροχὴ κι' ἀπὸ τὸ κρῦο, πόσοι τάχα εἶμαστέ; Μερικὲς ἑκατοντάδες μόνο!... Οἱ ἄλλοι, ὅμως, ὁ λαός μου, ἡ φτωχολογιά, εἶνε ἀμέτρητοι, σὰν τοὺς κόκκους τοῦ ρυζιοῦ... Αὐτοὶ δὲ θἄχουν οὔτε μιὰ σκεπὴ κἄν, νὰ προστατεύση τὸ κεφάλι τους ἀπ' τὴ βροχή, οὔτ' ἕνα ψάθινο καπέλλο, νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπ' τὶς στάλες τ' οὐρανοῦ! Ἡ ἀνισότητα στὶς τάξεις τῶν ἀνθρώπων εἶν' ἕνα φεῦδι ποὺ μοῦ δαγκάνει τὴν καρδιά μου, σήμερα... Εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ λαοῦ μου. Θἄθελα ὁ μανδύας μου νὰ εἶνε τόσο φαρδύς, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ σκεπάσω καὶ νὰ ζεστάνω ὅλους τοὺς φτωχούς μου ὑπηκόους, ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο, γυμνοί...

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔνιωθε τύψεις, μέσ' στὴν ἄνεσι καὶ τὴν χλιδὴ τοῦ παλατιοῦ του. Ἡ συνείδησί του τοῦλεγε: «Θἄθελες ν' ἀνιψώσῃς ὅλους τοὺς ὑπηκόους, στὸ δικό σου μεγαλεῖο, νὰ τοὺς κάνῃς πλούσιους κι' εὐτυχισμένους, ὅπως εἶσαι σύ! Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε δύσκολο! Δὲ μπορεῖς νὰ τοὺς κάνῃς σὰν καὶ σένα... Μπορεῖς, ὅμως, νὰ κάνῃς κάτι ἄλλο —κι' αὐτὸ εἶν' εὔκολο: Μπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς κοὶ σὺ μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηκόους σου! Γιατί δὲν βγαίνεις λοιπὸν ἔξω, στοὺς δρόμους, νὰ πεινάσῃς καὶ σὺ καὶ νὰ κρυώσῃς;... Νά, κύττα: Ἡ βροχὴ δὲν σταματάει, λὲς καὶ σὲ περμένει...»

Κι' ἀπ' τὰ μάτια τοῦ πονόψυχου τοῦ αὐτοκράτορος, σὰν ἀπὸ δυὸ μικροὺς οὐρανούς, κύλησαν τὰ δάκρυα —μιὰ βροχὴ μικρὴ καὶ φλογερή...

Ἀμέσως, τότε, ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέτες, ποὺ στεκόντουσαν σὲ στάσι προσοχῆς ὁλόγυρά του καὶ σκούπισαν, μ' ἕν' ἀπαλὸ μετάξι, τὰ δάκρυα τοῦ αὐτοκράτορος...

Κι' ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ συλλογίστηκε ξανά:

—Ἐμένα μὲ φυλᾶνε κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὑγρασία τῶν δακρύων μου! Ποιὸς ὅμως σκέπτεται νὰ προφυλάξῃ ἀπ' τὴ βροχὴ τοὺς φτωχούς μου ὑπηκόους;...

Ὁ αὐτοκράτορας ἔριξε τὰ βλέμματά του γύρω του. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, κανένας ἄλλος δὲν βρισκόταν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου. Οἱ μανταρῖνοι, οἱ ὑπουργοί, εἶχαν ἐμπιστευτεῖ νἀρθοῦν ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς. Μονάχα ὁ ἐπίσημος γραφεὺς καὶ σφραγιδοφύλαξ βρισκόταν στὴ συνηθισμένη του τὴ θέσι, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ μόλις ὁ αὐτοκράτωρ γύρισε τὰ μάτια του σ' αὐτόν, ἐκεῖνος ἔσκυψε βαθειά, κάνοντας μὲ τέχνη τὴν ὑπόκλισι, ποὺ ὁ μεγάλος Κομφούκιος συνιστᾶ νὰ κάνουν οἱ Κινέζοι μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορά τους.

Ὁ αὐτοκράτωρ τότε τὸν φώναξε νὰ πάη κοντά του.

—Μπορεῖς ἐσὺ νὰ μοῦ πῆς, τοῦ εἶπε, πόσοι γυρίζουν ξεσκούφωτοι κάτω ἀπ' τὴ φριχτὴ αὐτὴ βροχὴ καὶ ὑποφέρουν; Ἡ καρδιά μου πονεῖ ὅταν τὸ συλλογίζομαι...

Ὁ γραφεύς, ἐπιτήδειος κόλακας, ἕτοιμος νὰ διαψεύση κάθε τι ποὺ ἔννοιωθε πὼς ἔθλιβε τὸν αὐτοκράτορα, δοκίμασε νὰ ψιθυρίση:

—Μὰ δὲν βρέχει! Ἀφοῦ ὁ λαμπρὸς ἥλιος...

—Ποῦ βλέπεις ἥλιο; ρώτησε θυμωμένος ὁ αὐτοκράτωρ.

—Στὸ θρόνο Σου, γυιὲ τοῦ Οὐρανοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ κόλακας. Ὁ ἥλιος τῆς Κίνας εἶσαι Σύ!...

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ πρωΐ, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Κινέζων δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀκούη κολακεῖες. Ἡ καρδιά του λαχταροῦσε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια!

—Πήγαινε καὶ ρώτησε τοὺς μανταρίνους τοῦ κράτους μου, καὶ διάταξέ τους, ἀπὸ μέρους μου, νὰ κάνουν ἔρευνα μέσα στὸ λαό μου, γιατὶ θέλω νὰ ξέρω ἀκριβῶς πόσοι γυρίζουν μέσ' στὴ φοβερὴ αὐτὴ βροχή, χωρὶς σπίτι καὶ χωρὶς καπέλλο...

Ὁ σφραγιδοφύλακας ἔκανε πάλι μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, χτύπησε τὸ μέτωπό του στὸ πάτωμα, δείχνοντας ἔτσι τὴν ὑποταγή του, κι' ἔφυγε.

Πῆγε στὸν πρῶτο μανταρίνο τοῦ κράτους, ἐκεῖνον ποὺ εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές του ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους κι' ὅλα τὰ στρατεύματα, κι' ὅλους τοὺς εἰσπράκτορας τῶν φόρων. Ὅταν ἐκεῖνος εἶδε τὸν σφραγιδοφύλακα νὰ φτάνη μὲ τέτοια βροχή, κι' ὅταν μάλιστα ἄκουσε πὼς ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε ξιττνήσει δύσθυμος, ἄρχισε νὰ τρέμη...

—Πῶς; εἶπε. Ὁ κύριός μου εὐσπλαχνίζεται τοὺς ἀθλίους, ποὺ τουρτουρίζουν γυμνοὶ καὶ ξεσκούφωτοι κάτω ἀπ' τὴ βροχή, καὶ δὲν σκέπτεται τὸν πρῶτο του θεράποντα, ποὺ τρέμει μπροστὰ στὴ συνοφρύωσί του, τὴ φοβερώτερη, γι' αὐτόν, κι' ἀπ' τὴν πιὸ μεγάλη συνεφιά;...

Καὶ κάλεσε ἀμέσως ὅλους τοὺς ὑποταχτικούς του, κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ συλλαμβάνουν, στὸ δρόμο κάθε ἄνθρωπο ποὺ περιφερόταν ξεσκούφωτος, γιατὶ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ μετρηθοῦν ὅλ' οἱ ξεσκούφωτοι τοῦ βασιλείου του..

Οἱ ὑφιστάμενοι, ἀκούγοντας τὴ διαταγὴ αὐτή, ἀτόμειναν δισταχτικοί. Κυττοῦσαν τὸν ἀρχιμανταρίνο μ' ἀπορία:

—Νὰ πιάνωμε κάθε ἄνθρωπο ποὺ γυρίζει ξεσκούφωτος; Καὶ ποῦ θὰ τοὺς βάλουμε ὅλους αὐτούς;...

—Στὴ φυλακή! τοὺς εἶπε ὁ ἀρχιμανταρῖνος. Γιὰ νὰ μάθουν νὰ μὴ δίνουν ἀφορμὴ νὰ στενοχωριέται ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ...

—Μ' αὐτοὺς δὲν τοὺς χωράει ὁλόκληρη ἡ Κίνα! τοῦ ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Ποιὰ φυλακὴ τοῦ κράτους θὰ μπορέση νὰ τοὺς περιλάβῃ;...

—Ἀνόητοι καὶ λιγάπιστοι! τοὺς εἶπε τότε ὁ ἀρχιμανταρῖνος. Θὰ δῆτε, λοιπόν, ὅτι μὲ τὴ σοφὴ καὶ προνοητικὴ κυβέρνησί μου, κανένας ἄνθρωπος μέσα στὴν Κίνα δὲν θὰ γυρίζῃ ξεσκούφωτος στὸ δρόμο μὲ μιὰ τόσο φοβερὴ βροχή! Ὁ αὐτοκράτωρ θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τ' ἀποτελέσματα τῆς κυβερνήσεώς μου καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο διέταξε τὴν ἔρευνα...

Κι' οἱ στρατιῶτες ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ὑψηλὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχιμανταρίνου. Πῆγαν, πρῶτα, στὴν ἀγορά, στὶς πιὸ ἄθλιες λαϊκὲς συνοικίες τοῦ Πεκίνου. Ἡ θέα τους ἐνέπνευσε τὸν τρόμο στοὺς φτωχοὺς ὑπηκόους τοῦ γυιοῦ τοῦ Οὐρανοῦ! Ἡ ἐμφάνισί τους δὲν προμηνοῦσε τίποτε τὸ καλὸ γι' αὐτούς! Θὰ γύρευαν ἴσως νὰ τοὺς στρατολογήσουν ἢ νὰ τοὺς ρουφήξουν νέους φόρους... Κι' ὅταν ἔμαθαν τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν πανικόβλητοι στὰ μικρομάγαζα, ποὺ πουλοῦσαν φτηνὰ ψάθινα καπέλλα, κι' ἀγόραζαν ὅσο-ὅσο, γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές τους! Ἡ ζήτησι ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε οἱ ἔμποροι διπλασίασαν καὶ τριπλασίασαν τὶς τιμές...

Κι' ὅσοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀγοράσουν, εἴτε γιατὶ τὸ ἐμπόρευμα ἦταν ἐξαντλημένο, εἴτε γιατὶ δὲν εἶχαν τ' ἀπαιτούμενα λεπτά, φόντισαν καὶ κλείστηκαν στὰ σπίτια τους!

Καὶ σὲ λίγες ὧρες μέσα, κανένας δὲν περπάταγε ξεσκούφωτος μέσα στὰ σοκάκια καὶ στοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου...

Καὶ μόνο στὰ προάστεια, σ' ἕνα μονοπάτι παράμερο κι' ἐξοχικό, οἱ στρατιῶτες τὰ κατάφεραν νὰ πιάσουν ἕνα νεαρὸ ζευγάρι, ποὺ πήγαινε ξεσκούφωτο, ἀδιάφορο γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, καὶ παραδομένο στὴν ἐρωτική του εὐτυχία...

Οἱ δυὸ φτωχοὶ ἐρωτευμένοι ὁδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν ἀρχιμανταρίνο, κι' ἐκεῖνος ἔδωκε διαταγὴ νὰ τοὺς κόψουν τὸ κεφάλι, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πρόσβαλλαν τὰ δημόσια ἤθη! Κι' ἀφοῦ τοὺς ἔκοψαν κι' ἐκείνων τὸ κεφάλι, δὲν ἔμεινε κανένας πειὰ σ' ὅλο τὸ Πεκῖνο καὶ σ' ὅλη τὴν Κίνα ποὺ νὰ περιφέρεται ξεσκούφωτος μέσα στὴν ἀσταμάτητη βροχή...

Καὶ τὸ βράδυ, ὁ σφραγιδοφύλακας διάβαζε στὸ γυιὸ τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν ἀναφορὰ τῆς κυβερνήσεώς του:

«Μ' ὅλη τὴν ἐπισταμένη ἔρευνα ποὺ ἔγινε, δὲν κατορθώθηκε ν' ἀνακαλυφθῆ κανένας, σ' ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, ποὺ ἀπὸ φτώχεια νὰ γυρίζῃ ἀσκεπὴς μέσα στὴ βροχή! Στὴν Κίνα, ὑπὸ τὴν βασιλεία τοῦ γυιοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, ὅλος ὁ κόσμος εἶν' εὐτυχισμένος...»

Δὲν μᾶς εἶπες πὼς τὸν εἶδες ν' ἀνεβαίνη στὰ οὐράνια καὶ νὰ πηγαίνη ἴσα στὸν παράδεισο;

—Γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά! τοὺς λέει τότε κι' ὁ ντερβίσης. Ἐγὼ σᾶς εἶπα πὼς μὲ τὶς προσευχές μου ἔκανα νὰ πάη ὁ μακαρίτης στὸν οὐρανό... Τώρα, ἂν τὴν ὥρα ποὔφταισ' ἐκεῖ πάνω, εἶπε τίποτα βλακεῖες κι' ἔκανε τὸν Ἀλλὰχ νὰ θυμώση καὶ νὰ τὸν πετάξῃ στὸ ποτάμι, τί σᾶς φταίω ἐγώ; Ἐμένα ἡ δουλειά μου ἦταν νὰ τὸν κάνω μιὰ φορὰ νὰ πάη στὸν παράδεισο! Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εὐθύνομαι!...